

I början ringde jag ofta till henne.
Hon var vänlig och tröstade mig.

Senare sa hon att jag inte skulle ringa mer.

– Gå vidare med ditt liv, sa hon.

Jag vill inte gå vidare. Jag vill tillbaka.

Den här morgonen i november träffar jag den nya grannen, Samira, för första gången.

Hon bär på två stora matkassar. Jag håller upp dörren för henne.

Hon ler stort mot mig. Det gör mig glad. Hon säger tack med mjuk röst. Sedan ställer hon ner kassarna och sträcker fram sin hand.

– Jag heter Samira, säger hon. Jag har just flyttat in.

Jag hör på hennes uttal att hon kommer från ett annat land.

Samira gör en gest mot trappan och säger:

– Jag bor i fru Björks lägenhet.

– Aha! säger jag och ser på hennes vackra, svarta hår.